

Петя Дубарова

Детството-лято
(Импресия)

Преплетоха се дните ми в гора. Заплете ги щастието като пъстър конец, разлюля ги.

Пак съм с моето лято. Аз помня как целувах раменете му, солено от море и вятър, и го изпращах тъжна и няма. Помня как го изпиха облаци и го отнесоха. Но сега е тук.

Ръцете му ме парят като сол. Косата му пляска върху гърба ми като уплашен гларус и всеки неин косъм е сякаш златна струна от китарата.

То ме дръпна нанякъде. Къде? И изведнъж разтварям широко зеници. Та това е детството, моето детство. Моето мило момиче, което доскоро притежавах изцяло. Как чудно се е преляло в образа на лятото. И аз хуквам след него. Роклята плющи върху бедрата ми. Ветрове нахлуват в очите ми и ги близват със солена хлад.

Накъде?

Да играем. Този присмехулник вятърът още не е издухал тебеширените очертания на нашата куцанка. Ето – мацата като малка скоклива птичка подскача в нозете ми. Някой мушва в ръцете ми кукла и пръстите няма да се уморят да решат изкуствените коси. Но за миг затварям очи...

Къде е лятото? Къде е моето детство? И каква е тази кукла в ръцете ми? Та преди малко аз играх с нея. Скачах боса по асфалта и ми пареше горещината му. Ха-ха-ха!

Изведнъж ме грабва друго лято. То ме отнася към Лунапарка. Аз ще отида, за да отнеса светлината му в очите си и спомена за смях, колечки, китари и момчета. Ще се върна късно вечерта и дълго топъл прах от усмивки и песни ще лепне в косите ми. Но внезапно пред мен изскача онази същата пъстропола палавница, с която играх. Тя се смее и шепне на ухото ми как е намерила морска мида.

С кого да ида?

С нея ли – да тичам по брега и вълните като мокри кученца да се гушат в нозете ми. Дали пък с това ново лято, което се появи за мен сега?! То шушне в ушите ми тайни и аз чувствавам как китарата заиграва в ръцете ми.

То винаги ме докосва леко, когато щастливи влюбени двойки минават край нас и нещо си шепнат. И обеща ми този Лунапарк да бъде мой.

С кого да ида? На кого да споделя своите малки тайни? На моята малка приятелка или на тази, която ме гледа в очите и има нещо странно и омайващо?

С кого да ида?...

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6045>]